

«και αφέντες άπαντα»

Αναζητητής ο άνθρωπος. Αναζητεί διαρκώς την ευτυχία του. Με τούτη τη σκέψη επιδίδεται σε μια διαρκή προσπάθεια συσσώρευσης αγαθών. Κι όλο θέλει. Και προσπαθεί. Και αισθάνεται διαρκώς τις ανάγκες του να τον πιέζουν. Να πληθύνονται. Και συνεχώς να θέλει. Αναζητεί την ευτυχία. Κι όλο την ποθεί. Και δεν τη βρίσκει. Κι όλο επεκτείνει τους ορίζοντές του. Και η ευτυχία απέχει. Και είναι τούτο, το ιδεώδες της εποχής μας.

Μ' αυτή τη λογική και, αντιμέτωποι με την πραγματικότητα όπως προκύπτει από το παράδειγμα των τριών πρώτων μαθητών του Χριστού, προχωρούμε στο συμπέρασμα «Παράλογοι οι τρεις ψαράδες. Παράλογος ο Χριστός, που τέτοια αφοσίωση επιζητεί».

Μπορεί να εξάπτεται η λογική μας. Μπορεί ν' αντιδρούμε. Το μόνο που καταφέρνουμε είναι να μεγαλώνουμε την απόσταση μεταξύ ημών και του Χριστού.

Πώς μπορεί όμως ο Χριστός να απαιτεί ή, έστω, να περιμένει μια τέτοια αφοσίωση από τους μαθητές; Τι έκανε ο ίδιος;

Και όμως, έκαμε πολλά.

Εγκατέλειψε τα πάντα.

Έγινε άνθρωπος. Ως νέος Αδάμ, θέλησε να βοηθήσει τον άνθρωπο να βρει την οδό επιστροφής στον Πατέρα.

Ο άνθρωπος δεν μπορούσε να βασιστεί στον εαυτό του. Στη λογική του.

Κανένας άλλος τρόπος δεν υπήρχε για να μπορεί ο άνθρωπος να επιστρέψει.

Ο άνθρωπος παραμένει αναζητητής. Θέλει την ασφάλειά του. Την ηρεμία του. Τις ανέσεις του. Τις απολαύσεις του.

Αντιστροφή του τρόπου ζωής του ανθρώπου. Ιδού τι προτείνεται από τον Χριστό. Ο άνθρωπος όμως; Είναι διατεθειμένος;

Θα χρειαστεί να εγκαταλείψει τη φιλαυτία. Το δεσμό του με την παροδικότητα και την προσωρινότητά του.

Θα χρειαστεί να εμπιστευθεί και πάλι τον Θεό. Να πολεμήσει την αμφιβολία του αντικαθιστώντας την με την πίστη. Τη βεβαιότητα ότι ο Θεός είναι πατέρας του. Ενδιαφέρεται γι' αυτόν. Τον αγαπά. Τον θέλει κοντά Του.

Ξέρει τη σοβαρότητα του άλματος από την απιστία στην πίστη. Καταλαβαίνει όμως την αξία του. Συνειδητοποιεί την ανάγκη του. Αποφασίζει, ότι τώρα είναι η στιγμή. Και αναβολές δεν βοηθούν κανένα.

Ξέρει ακόμα ότι η πίστη δεν είναι κάτι απλό. Δεν είναι εύκολο. Δεν είναι μια απλή παραδοχή ότι υπάρχει ο Θεός. Αυτό, και τα δαιμόνια το ομολογούν. Και το άλμα να γίνει, γιατί το θέλει ο Θεός. Και να φθάσει μέχρι το σημείο να εγκαταλείψει τον εαυτόν του και όλα όσα έχει και να θέσει την ασφάλειά του στον Θεό που τον καλεί.

Αυτά όλα ακούγονται όχι απλώς ως υπερβολικά, αλλά και παράλογα.

Ο πολιτισμός μας σήμερα, επιτείνει τις δυσκολίες μας.

Πολλοί όμως είναι εκείνοι που έδωσαν εξετάσεις και πέρασαν με άριστα. Μπορούμε λοιπόν να το πετύχουμε, όταν θέλουμε.

Εγκατάλειψη του ιδίου θελήματος είναι το βασικό. Και όλα τα άλλα θα ακολουθήσουν.

Εδώ μπορεί να γίνει και πείραμα.

Και η ικανοποίηση είναι βέβαιη.

Δοκιμάζουμε λοιπόν;

+ ο π. Γ.